

Betreft:
Floris Van Belle
03/10/1992°

31/01/2005

Beste,

Op 30/06/2004 had ik op mijn praktijk een eerste contact met Floris.

Floris voelde zich heel erg verward en wou graag een neutraal iemand die met hem de bestaande conflictsituaties binnen het gezin zou bekijken om er nadien beter mee te kunnen omgaan. Tijdens dit gesprek voelde ik dat Floris een heel sterke betrokkenheid en zorg toonde voor mama en zijn beide zusjes. Hij wou iedereen redden, het hield hem constant bezig. Hij kon zich daardoor moeilijk concentreren in de klas, hoe hij ook zijn best deed.

Floris had het meteen over spanningen die hij ervoer, angst en kwaadheid, gevoelens waarmee hij zich geen blijf wist.

Opvallend was verder dat hij letterlijk een manier zocht om beter te kunnen omgaan met zijn papa. Zo verwoordde hij het zelf.

Floris had voor zichzelf een strategie uitgewerkt. Hij verzeilde in een fantasiewereld, dat zette een proces op gang waarbij de werkelijkheid stelselmatig ontvlucht werd. Snel werd me duidelijk dat hij dringend hulp nodig had.

Floris probeerde me schoorvoetend uit te leggen hoe moeilijk het voor hem was vast te stellen dat zijn vader vaak schreeuwde en opvliegend was. Het stak hem dat er voortdurend gedreigd werd om een overtuiging er door te krijgen. Zowel tegenover Floris als tegen mama en de zusjes gebeurde dat. Het begon met kleine dingen en eindigde in extreem doordrijven van de eigen wil. Besluiten werden meermaals na dreigingen afgedwongen.

Altijd gebeurde het onverwacht, waardoor zich in het gezin een angst installeerde. Iedereen werd bang, maar niemand durfde te reageren. Er viel ook weinig relevant te zeggen omdat de bedreigingen zeer geraffineerd gebeurden en voor de buitenwereld dus moeilijk uit te leggen waren. Floris werd onder druk gezet om zijn reacties niet te tonen. Hij zei letterlijk : "Ik ga wel in verzet tegen wat er gebeurt omdat het

niet rechtvaardig is, maar ik mag dat eigenlijk niet doen". Dit alles, deze sfeer, heeft bij Floris een groot wantrouwen gewekt. Hij weet niet meer wat hij aan zijn vader heeft, alles rond papa is onveiligheid geworden. Hij zou wel willen dat de relatie zich herstelt, maar heeft tegelijk het gevoel dat hij nooit kan zeggen wat hem werkelijk op het hart ligt. "Het zal toch altijd tegen mij gebruikt worden" zegt Floris.

Ikzelf ken de vader niet maar wat ik onthoud uit wat me aangegeven werd door de jongen is het volgende:

- Vader is extreem opvliegend en schreeuwt zonder aanleiding.
- De jongen doorziet dat de vader de schuld steeds bij de omgeving legt.
- Conflicten ontstaan uit het niets (leidt tot grote onveiligheid).
- Floris wordt constant gepakt op kwetsbare plekken, gemanipuleerd.
- Algemene sfeer van dwang en dominante houding.
- Papa heeft ook een gevoelige kant (dat zegt mama aan Floris vaak) maar Floris weet nooit of, als papa emoties toont, hij dit meent of niet!

Conclusie:

Floris heeft enorm veel nood aan rust en stabiliteit. Hij wil weg uit die sfeer van ruzies en conflicten. Hij wil kunnen bekomen, zich herstellen in een warme deugddoende en veilige omgeving. Emotioneel bekomen doe je evenwel niet op commando, daar is tijd voor nodig, geduld en begrip. Er zal ook tijd nodig zijn om terug vertrouwen te winnen en tot een emotioneel herstel te komen. Floris is een jongen met 101 waarom-vragen, dat was al zo voor de scheiding.

De jongen bevraagt dus zijn omgeving en voelt ook aan of iets klopt of niet. Hem moet geleerd worden om te gaan met de gevoelens die daaruit voorkomen. Daarvoor lijkt een verdere begeleiding noodzakelijk. De begeleiding van Floris komt vooral neer op twee belangrijke items: hoe kan ik beter leren omgaan met papa, en een beter zicht te krijgen op zijn functioneren! Hoe kan ik met moeilijke gevoelens zoals angst en kwaadheid, spanningen en verwarring leren omgaan?

Tot slot wou ik aangeven dat uit een gesprek met Floris bleek dat hij er de voorkeur aan gaf, reeds kort na de scheiding was dat zo, om de meeste tijd door te brengen op ÈÈn plek. Dergelijke keuze (hier voornamelijk ontstaan om bovenstaande redenen), is meestal een harde confrontatie voor de andere ouder die dit als een afwijzing kan zien, wat in wezen een foute conclusie is. Het kind verkiest niet ÈÈn ouder boven een ander, maar kiest voor een

onverdeelde situatie, met name voor ÈÈn baken, ÈÈn plaats waarvan hij of zij kan weggaan en weer thuis komen en zich goed in zijn vel voelen in de aanwezigheid van de gekozen ouder. De volwassenen raad ik daarom aan om te durven luisteren naar wat hun kinderen uiten (dit is verschillend van eigen wil doordrukken) , dat zij rekening houden met die wensen en dat zij hun eigen verzuchtingen proberen achterwege te laten.

Met vriendelijke groeten,

Lut Celie

Psychotherapeut in de Integratieve Psychologie/Rouwconsulent/Trainingsdocent